

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. Пловдив , 12.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖД.КИ СЪСТАВ в
публично заседание на четиринадесети юни, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев

Членове: Мария П. Петрова
Стоян Ат. Германов

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
в присъствието на прокурора Добринка Любомирова Калчева (АП-Пловдив)
като разгледа докладваното от Станислав П. Георгиев Въззивно гражданско
дело № 20215000500269 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл. 258 - 273 от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба вх. № 263884/06.04.2021 г. от П.Р.Б. против решение
№ 260116/25.03.2021 г., постановено по г. д. № 533/2019 г. по описа на ОС – Пазарджик в
частта, с която е осъдена П., на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, да заплати на Г. СТ.
ГР. ЕГН ***** сумата в размер на 60 000.00 лева, представляваща обезщетение за
неимуществени вреди, претърпени от водено срещу него в периода 13.01.2014 г. –
15.10.2014 г. досъдебно производство № 13-П/2010 г. по описа на СО - СГП за извършени
престъпления по чл. 302, т. 4, т. 2 и т. 1, пр. 5, б. „б“ вр. с чл. 301, ал. 3, пр. 1 във вр. ал. 1, пр.
1, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, което е било прекратено, ведно със законната лихва върху
главницата, считано от 01.08.2016 г. до окончателното изплащане.

Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени
обжалваното в съответната част и да отхвърли иска или да бъде намален размера на
присъденото обезщетение.

Ответникът счита, че жалбата е неоснователна.

Постъпила е въззивна жалба вх. № 263925/07.04.2021 г. от Г. СТ. ГР. ЕГН
***** против решение № 260116/25.03.2021 г., постановено по г. д. № 533/2019 г. по
описа на ОС – Пазарджик в частта, с която е отхвърлен иска на Г. СТ. ГР. ЕГН *****

да бъде осъдена П., на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, от ЗОДОВ да заплати на Г. СТ. ГР. ЕГН ***** сумата над присъдения размер от 60 000.00 лева до пълния предявен размер от 500 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от водено срещу него в периода 13.01.2014 г. – 15.10.2014 г. досъдебно производство № 13-П/2010 г. по описа на СО - СГП за извършени престъпления по чл. 302, т. 4, т. 2 и т. 1, пр. 5, б. „б" вр. с чл. 301, ал. 3, пр. 1 във вр. ал. 1, пр. 1, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, което е било прекратено, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.08.2016 г. до окончателното изплащане.

Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното в съответната част и да уважи иска в пълния предявен размер. Претендира разноси при условията на чл. 38 от ЗА.

Ответник П.Р.Б. счита, че жалбата е неоснователна.

Иск с правна квалификация чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ.

Предявен от Г. СТ. ГР. ЕГН ***** от гр. П. против П.Р.Б..

Ищецът моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати сумата от 500 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от водено срещу него досъдебно производство № 13-П/2010 г. по описа на СО - СГП за извършени престъпления по чл. 302, т. 4, т. 2 и т. 1, пр. 5, б. „б" вр. с чл. 301, ал. 3, пр. 1 във вр. ал. 1, пр. 1, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, което е било прекратено, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.08.2016 г. до окончателното изплащане.

Претендира разноси, включително присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от ЗА.

Ответникът не признава иска.

В исковата молба се твърди, че против Г. е водено досъдебно производство № 13-П/2010 г. по описа на СО - СГП за извършени престъпления по чл. 302, т. 4, т. 2 и т. 1, пр. 5, б. „б" вр. с чл. 301, ал. 3, пр. 1 във вр. ал. 1, пр. 1, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, което е било прекратено.

Тези обстоятелства не са спорни и се доказват от приетите документи от наказателното дело.

В действителност наказателното производство по ДП № 13П/2010 г. е започнало на 15.06.2010 г. С постановление от 14.02.2012 г., което е влязло в сила на 17.07.2012 г., наказателното производство против Г. е било прекратено.

На 13.01.2014 г. наказателното производство по ДП № 13П/2010 г. против ищеца е било възобновено е окончателно е било прекратено на 15.10.2014 г.

Тези обстоятелства също не са спорни и се доказват от приетите документи от наказателното дело.

Видно от решение № 308/14.10.2015 г., постановено по г. д. № 2244/2015 г. по описа на ВКС, П. е осъдена, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, да заплати на Г. парична сума, представляваща неимуществени вреди от незаконно наказателно преследване, ведно с лихва за забава, смятано от 14.02.2012 г.

При съпоставка на мотивите и диспозитива се налага извод, че с това решение са репарирани вреди, причинени от наказателното производство по ДП № 13П/2010 г. против Г. за периода от образуването на 15.06.2010г. до прекратяването на 14.02.2012 г. Следователно по отношение на този период е формирана сила на пресъдено нещо. Ето защо предмет на настоящото производство са вредите, причинени на ищеца от воденото наказателно производство по ДП № 13П/2010 г. по описа на СО – СГП за периода 13.01.2014 г. - 15.10.2014 г. По тази причина, ще бъдат анализирани само доказателствата, които касаят само този период и ще бъдат преценявани вредите, за което се твърди, че са настъпили в него и след това.

Това наказателно производство е продължило около 9 месеца.

Мярката за неотклонение за този период е била „подписка“.

При тази фактическа обстановка и при съобразяване с т. 7 от ТР № 3/22.04.2005 г. по т. д. № 3/2004 г. на ВКС, ОСГК, може да бъде направен недвусмислен извод, че е налице хипотезата на чл. 2 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на Държавата и П. следва да бъде осъдена да заплати обезщетение за причинените вреди.

Спорът е за неговия размер.

В исковата молба се твърди, че, в резултат на воденото наказателно производство Г. е претърпяла значителни неимуществени вреди: въпреки желанието за работа в органите на М.В.Р. и Д. ищецът е бил принуден да напусне работа на 26.03.2014 г. при заплата от 2 500.00 лева. След това получавал пенсия от 780.00 лева, което допълнително го ощетило. Воденото наказателно производство лишило ищеца от кариерно развитие в системата на М.В.Р./Д., въпреки реалните шансове затова. Публикациите в средствата за масова информация превърнали името му в нарицателно за престъпност. Преживял тежко раздяла с колегите, загубил вяра в правораздавателната система и в държавността. Преживял стрес, неудобство, накърняване на доброто име и авторитет в обществото, загуба на вяра в правосъдието, влошаване на здравословното състояние.

Видно от представените копия от публикации (л. 128 – 138 от делото на ОС), обществото е било осведомено от средствата за масова информация за обвинението против Г..

Видно от показанията на свидетел В. П. В. (л. 231 от делото на ОС) той познава

ищеца от 1999 г., когато е работил в Сектор „БОИ“ към ОД на М.В.Р. - П.. Когато ищецът разбрал, че делото срещу него е възобновено, бил видимо много притеснен, че евентуално ще му отнемат допуск до класифицираната информация, което на практика означавало, че няма да може да работи повече в Б.О.П..

Според показанията на свидетел А. Г. Г. (л. 232 от делото на ОС), син на ищеца, излага, че в самото начало, когато баща му се прибрал вкъщи след първоначалното 72-часово задържане през 2010 г., му казал, че иска да си поговорят. Бил много емоционален, разплакал се, казал: „Аз не съм престъпник! Не е вярно това, което пише в интернет.“. Майката на свидетеля (и съпруга на ищеца) поискала цялото семейство да напусне Б., тъй като не виждала бъдеще в страната за тях, но ищецът категорично отказал с довода, че има работа за довършване тук и трябва да си изчисти името. Възобновяването на делото повлияло много тежко на баща му. Тогава свидетелят бил в Щатите (САЩ) и две седмици не е могъл да се свърже с баща си. В дома им отново настъпило напрежение, баща му не искал да говори с никого за това което се случва, отново се затворил в себе си, не можел нормално да общува. Свидателят твърди, че се върнал в Б. малко след възобновяване на делото. Счита, че баща му не бил същият човек, тъй като възобновяването дало много сериозно отражение върху функционирането му в емоционален план. Бил станал посприхав, по-изнервен, не желал да излиза, затворил се в себе си, не желал да контактува. Свидателят твърди, че баща му не говорел с него за делото, отказвал да коментира тази тема, коментирал я с други хора.

Според показанията на свидетел С. Т. Ч. (л. 236 от делото на ОС), тя познава семейство Г.и от 21 години, тъй като са съседи и добри семейни приятели. Изразява впечатления, че са прекрасно и сплотено семейство. Често са си ходели на гости „по съседски“ - на чаша вино, „по пантофи“. Разбрала за задържането на ищеца от медиите. Свидетелката си спомня, че попитала ищеца защо се пенсионира, а той и отвърнал, че бил принуден. Тогава тя разбрала, че наказателното дело всъщност е било възобновено. Изразява становище, че ищецът е бил отдаден на работата си, обичал е работата си, изобщо не е споменавал преди това, че има намерение да се пенсионира или да напуска.

Видно от показанията на свидетел В. И. К. (л. 239 от делото на ОС) той познава ищеца от 2001 г., когато бил прехвърлен в Сектор „Б.О.П.“, където Г. му бил началник. Познава същия като изключително добър ръководител, изключително педантичен. Поддържа, че докато са работели заедно, са имали множество успешни реализации, свързани с неутрализирането на организирани престъпни групи както в гр. П., така и в целия регион, за което служителите били многократно награждавани (тези показания на свидетеля се подкрепят и от приложената по делото кадрова справка, видно от която ищецът е бил награждаван). Счита, че ищецът се променил значително от настъпилите събития. След възобновяване на делото не били извършвани никакви следствени действия, което говорело само по себе си за тенденциозност. Счита, че възобновяването на делото е било по причина да се отнеме на ищеца достъпа до класифицирана информация, което да доведе до

отстраняване от длъжност. По него време ищецът е бил началник-сектор към Д.. При възобновяването на делото, ищецът бил много шокиран, тъй като не знаел колко време ще продължи това разследване, а и трябвало да преживее всичко наново.

Според заключението на медицинската експертиза (л. 209 – 213 от делото на ОС), при проведеното изследване Г. е подходил с готовност за сътрудничество. Проявил е силна емоция и вълнение, когато говори за минали действия и постъпки, изявява желание за постигане на справедливост, многократно се връща към определени събития, анализира и разсъждава. Установено е, че ищецът търпи средно равнище на тревожност и невротично напрежение, в умерено изразено депресивно състояние. Стресът, който ищецът изпитва, е възможно да нарасне при връщане отново в психотравмените за него отминали събития. Изразява силно недоверие и мнителност по отношение на чувството за справедливост и истина. Експертът посочва, че на 16.07.2019 г. (л. 123 от делото на ОС), на ищеца е била изготвена психиатрична и психологична оценка в Държавна психиатрична болница - П., където е установено, че страда от нарушен сън, безпокойство, напрежение, снижаване на мотивацията за извършване на ежедневни задължения, желание за десоциализация, като му е поставена диагноза: Смесено тревожно депресивно разстройство. Възобновяването на наказателното производство е върнало ищеца в травмиращата ситуация, получил е повторно ретравмиране. Това от своя страна е понижило трайно качеството му на живот, изразяващо се в загуба на приятели, нарушена семейна цялост, липса на професионална реализация, наличие на натрапливи мисли, повишаващи нивото на стрес и депресивност. Изразеният траен емоционален дисбаланс е наличен и към настоящия момент. Воденото срещу ищеца наказателно производство, обект на публичност и интерес от страна на медии, е повлияло негативно върху психиката му, неминуемо е довело до ограничаване на социалните контакти, загуба на близки и значими хора. Нарушаването на личното му пространство и чувство за сигурност е свързано с емоционално страдание и психически проблеми за ищеца, отражение на които са останали и до днес. Възобновяването на делото връща ищеца в емоционално страдание, с мисли и чувства на безсилие и невъзможност за реабилитиране. И в момента продължава да се наблюдава средно завишено равнище на тревожност и невротично напрежение, с умерено изразена депресия. Експертът обобщава, че е възможно травматичното изживяване да се повтори.

По делото не е спорно, че единственото действие след възобновяване на наказателното производство срещу ищеца до прекратяването му е изготвеното искане до Д. за отнемане на достъпа му до класифицирана информация, което е уважено.

След първоначалното прекратяване на наказателното производство Г. е започнал работа в Д. на 01.10.2013 г. на длъжност „н. на С.“ към ТД „Н. с.“ – П., според кадрова справка (л. 101 от делото на ОС). Със заповед рег. № ЧР-з-95/07.03.2014 г. на Председателя на Д. (л. 99 от делото на ОС), служебното правоотношение, е прекратено на 26.03.2014 г., по желание на ищеца.

Следва да бъде отбелязано, че предмет на настоящото производство не е анализ

на начина на водене на наказателното производство, а неговото съществуване, продължителност, прекратяване и вредите, които са причинени на ищеца. В този смисъл е неоснователно възражението за необходимост от преценка на твърдяната тенденциозност на наказателното производство.

При тази фактическа обстановка (продължителност на наказателно производство, обвинение за престъпление, което е тежко и то във връзка с длъжностното качество на ищеца, мярка за неотклонение с нисък интензитет, влошеното здравословно, включително психическо състояние с възможност за повтаряне на травматичното изживяване, личните притеснения (в качеството на съпруг и родител), финансовите затруднения, медийното отразяване на делото, обстоятелството, че ищецът е работил на ръководна длъжност в Д., ограничаване и ликвидиране на възможността за професионално развитие, липсата на данни за служебно несъответствие, обстоятелството, че наказателното производство вече е било прекратено и отново е възобновено, без да са извършвани никакви същински процесуални действия (очевидно възобновяването е без реална процесуална причина) и при приложението на чл. 162 от ГПК и чл. 52 от ЗЗД, настоящата инстанция намира, че сумата от 60 000.00 лева е най – адекватен паричен еквивалент на претърпените неимуществени вреди от цялото наказателно производство и следва да бъде присъдена на ищеца, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.08.2016 г. до окончателното изплащане. Д о пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

До тези правни изводи е достигнал първоинстанционният съд, поради което обжалваното решение следва бъда потвърдено.

С оглед горното, на основание чл. 78 от ГПК и на базата на договор за правна защита и съдействие и пълномощно от 04.10.2019 г. (л. 6 от ч. г. д. № 605/2019 г. по описа на АС – Пловдив – приложено) следва да бъде осъдена П. на Р. Б. да заплати на адвокат Р.Ц. П. с личен № ..., в качеството на пълномощник на Г. СТ. ГР. ЕГН ***** сумата от 2 330.00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за въззивното производство, определено по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата и по съразмерност.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260116/25.03.2021 г., постановено по г. д. № 533/2019 г. по описа на ОС – Пазарджик, с което е осъдена П. на Р. Б., на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, да заплати на Г. СТ. ГР. ЕГН ***** сумата в размер на 60 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от водено срещу него в периода 13.01.2014 г. – 15.10.2014 г. досъдебно производство № 13-П/2010 г. по описа на СО - СГП за извършени престъпления по чл. 302, т. 4, т. 2 и т. 1, пр. 5, б. „б" вр. с чл. 301, ал. 3, пр. 1 във вр. ал. 1, пр. 1, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 1 от НК, което е било прекратено, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 01.08.2016 г. до окончателното изплащане и е

отхвърлена претенцията за заплащане на обезщетение над размера от 60 000.00 лева до пълния предявен размер от 500 000.00 лева.

ОСЪЖДА П. на Р. Б. да заплати на адвокат Р.Ц. П. с личен № ..., в качеството на пълномощник на Г. СТ. ГР. ЕГН ***** сумата от 2 330.00 (две хиляди триста и тридесет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение за въззивното производство, определено по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата и по съразмерност.

Преписи от решението да бъдат връчени на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване, в едномесечен срок от съобщаването, при наличие на предпоставките по чл. 280 от ГПК, пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____